

fra

## V.I. Lenin: Imperialismen som kapitalismens højeste stadium

(uddrag af)

### Forord til den franske og tyske udgave

Det er nødvendigt at sige et par ord om kapitel VIII, "Kapitalismens snylten og rådnen". Som allerede påpeget i pjecen har Hilferding, eks-"marxist", nu Kautskys våbenfælle og en af hovedrepræsentanterne for den borgerlige, reformistiske politik i Tysklands Uafhængige Socialdemokratiske Parti, taget et skridt baglæns i dette spørgsmål sammenlignet med den *åbenlyst* pacifistiske og reformistiske englænder Hobson. Den internationale splittelse af hele arbejderbevægelsen er nu ganske tydelig (II. og III. internationale). Den kendsgerning at væbnet kamp og borgerkrig nu raser mellem de to retninger er også tydelig – i Rusland mensjevikerne og de social-revolutionæres støtte til Kolchak og Denikin mod bolsjevikerne; i Tyskland den kamp Scheidemann og Noske sammen med bourgeoisiet fører mod spartakisterne; det samme i Finland, Polen, Ungarn osv. Hvad er det økonomiske grundlag for dette verdenshistoriske fænomen?

Det er netop kapitalismens snylten og rådnen, karakteristisk for dets højeste historiske udviklingsstadium, dvs. imperialismen. Som denne pjeces viser, har kapitalismen nu udskilt en *håndfuld* (mindre end en tiendedel af jordens befolkning; efter en meget "gavmild" og rigelig beregning mindre end en femtedel) af usædvanligt rige og magtfulde stater, som plyndrer hele verden ved simpel "kuponklipping". Kapitaleksporten giver en indkomst på otte til ti tusind milliarder francs om året, beregnet efter førkrigspriser og borgerlige førkrigsstatistikker. Nu giver den selvfølgelig meget mere.

Det er klart, at det ved hjælp af sådanne *superprofitter* (eftersom de skaffes udover de profitter, kapitalisterne presser ud af arbejderne i deres "eget" land) er *muligt at bestikke* arbejderlederne og det øvre lag af arbejderaristokratiet. Og det er netop hvad kapitalisterne i de "fremskredne" lande gør: de bestikker dem på tusinder af måder, direkte og indirekte, åbent og skjult.

Dette lag af borgerliggjorte arbejdere, eller arbejderaristokratiet, som er fuldkommen spidsborgerlig i levemåde, med hensyn til størrelsen af deres indtægter og i hele deres verdensanskuelse, er II. Internationales hovedstøtte, og i vore dage *bourgeoisiets samfundsmæssige* (ikke militære) *hovedstøtte*. For de er *bourgeoisiets* virkelige *agenter i arbejderbevægelsen*, kapitalistklassens arbejderløjtnanter, de virkelige bærere af reformisme og chauvinisme. I borgerkrigen mellem proletariatet og bourgeoisiet står de uundgåeligt, og i ikke ringe tal, på bourgeoisiets side, på "Versaillernes" mod "Kommunarderne".

Medmindre dette fænomens økonomiske rødder forstås og dets politiske og samfundsmæssige betydning vurderes rigtigt, kan der ikke tages eet skridt frem mod løsningen af den kommunistiske bevægelses og den kommende sociale revolutions problemer.

Imperialismen er forgården til proletariatets sociale revolution. Dette er blevet bekræftet siden 1917 i verdensmåletok.

*Lenin*  
6. juli, 1920